

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyň: a) **A. M.**, b) nezl. **I. M.**, obě zastoupené Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Praha 2, Helénská 1799/4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Az 25/2014 - 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. et Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., **se urč u j e** odměna za zastupování žalobkyně a) ve výši 6.800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 6. 2014, č. j. OAM-309/ZA-ZA08-ZA08-2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl žalovaný, že se žalobkyním neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně

č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutí žalovaného napadly žalobkyně u Městského soudu v Praze žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Az 25/2014 – 51 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl.

V odůvodnění rozsudku městský soud konstatoval, že žalobkyně a) v průběhu azylového řízení uvedla, že není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany či jiné organizace; politických aktivit se účastnila jen formou rozdávání letáků. V průběhu správního řízení nesdělila, že by měla jakékoliv potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Městský soud dospěl k závěru, že žalobkyně a) neuvedla skutečnosti, na

základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Vzhledem k nízkému věku žalobkyně b) v době odchodu z vlasti neučinil závěr, že by v Arménii byla jakkoliv pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod.

Městský soud shledal i neopodstatněnost námitek žalobkyně a) ve vztahu k naplnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Konstatoval, že z vlasti odešla za manželem (tehdejším přítelem) do České republiky, avšak měla konflikt s otcem, který nechtěl, aby se za tohoto muže provdala. O mezinárodní ochranu požádala proto, že její manžel žije v České republice a nikde jinde nikoho nemá; v případě návratu do vlasti má obavu ze zabití otcem, neboť poté, co opustila vlast, otec zbil její matku a sestry. Po návratu do vlasti, při náhodném setkání s otcem, jím byla v době těhotenství napadena, v důsledku čehož musel být vyvolán předčasný porod. Městský soud k tomu uvedl, že obava žalobkyně plyne pouze z jednání otce, který byl proti jejímu vztahu a svatbě s manželem; na žádné kompetentní orgány své vlasti s žádostí o pomoc se však neobrátila, což je dle konstantní judikatury v případě pronásledování ze strany soukromých osob v zásadě podmínkou *sine qua non* pro udělení mezinárodní ochrany. Po žalobkyních je rovněž možno požadovat, aby využily možnosti vnitřního přesídlení, což v minulosti již žalobkyně a) udělala, když s manželem bydlela v Jerevanu, kde problémy neměla. Městský soud se dále ztotožnil se žalovaným v tom, že pokud v některé zemi existuje ne zcela demokratický režim, který plně nerespektuje lidská práva, ještě to neznamená, že kterýkoliv občan je tomuto negativnímu vlivu přímo či zprostředkovaně vystaven. Pouhá skutečnost, že pochází z takové země, nezakládá podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Shodně jako žalovaný městský soud neshledal podmínky pro udělení azylu podle § 13 azylového zákona, neboť z průběhu azylového řízení nevyplývalo, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobkyň.

Ve vztahu k humanitárnímu azylu podle § 14 zákona o azylu městský soud konstatoval, že udělení tohoto typu azylu je věcí správního uvážení, které soud nemůže nahradit vlastní úvahou. Žalovaný se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyň, přihlédl k jejich věku a zdravotnímu stavu, a konstatoval, že nedospěl k závěru, že by jejich situace byla výjimečná, s ohledem na existenci okolností odůvodňujících udělení humanitárního azylu. Dle názoru městského soudu tím žalovaný povinnost uvedení úvah a závěrů z hlediska důvodů pro udělení humanitárního azylu v napadeném rozhodnutí naplnil.

Ve vztahu k doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu se žalovaný podle názoru městského soudu nedopustil žádného pochybení, neboť řádně vyložil příslušná zákonná ustanovení a s přihlédnutím k informacím o zemi původu se vypořádal se skutečnostmi tvrzenými žalobkyní a). Ta jako jediný důvod obavy z návratu do vlasti označila možnost konfliktu s otcem, který nechtěl, aby se provdala za svého manžela, a vytýká jí, že otěhotněla před svatbou; to nelze považovat za hrozbu vážné újmy, ve smyslu citovaného ustanovení. V případě obav z otce se žalobkyně a) může obrátit na státní orgány své vlasti či nevládní organizace, které v Arménii působí. Z průběhu azylového

pokračování

řízení též nevyplynulo, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyně, ve smyslu § 14b odst. 1 zákona o azylu.

Městský soud konečně konstatoval, že žalovaný vzal v úvahu situaci v zemi původu žalobkyně a obstaral si potřebné důkazy, se kterými byla žalobkyně a) seznámena a jejich doplnění v průběhu azylového řízení nenavrhla.

Rozsudek městského soudu napadla žalobkyně a) (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, odvolávající se o důvody vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Námitky stěžovatelky nicméně pojmově naplňují i kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (judikatura Nejvyššího správního soudu konstantně posuzuje důvody kasačních stížností podle jejich obsahu a nikoliv podle formálního označení - viz například rozsudek ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47; všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Stěžovatelka především namítá, že se městský soud s žalobními námitkami zcela nevyrovnal a své závěry prakticky staví jen na opakování premis žalovaného. Konkrétně stěžovatelka v odůvodnění napadeného rozsudku postrádá hodnocení své politické činnosti (rozdávání letáků), zdůvodnění tvrzení o možnosti nalezení ochrany u arménských úřadů před pronásledováním soukromých osob, případně využití přesídlení v rámci země původu. Zcela pak absentuje zohlednění situace stěžovatelky ve vztahu k humanitárnímu azylu a doplňkové ochraně.

Co se týče hlavního důvodu obav návratu do Arménie (násilí ze strany soukromých osob), má stěžovatelka za to, že soud své závěry postavil na obecných tvrzeních bez odkazu na důkazní materiál. Stěžovatelka poukázala na vytrvalé a opakované pronásledování otcem a jeho okolím, které chápe jako diskriminaci žen. Popsala reálné hrozící nebezpečí, neboť je vnímána jako nežádoucí ostudná osoba z důvodu otěhotnění před svatbou. Na těchto ženách se jednotlivci dopouští násilí a státní moc takovému jednání v zemi nedokáže efektivně zabránit. Tento důvod přitom městský soud pokládá za zcela irelevantní ve vztahu k mezinárodní ochraně a odkazuje stěžovatelku na možnost obrátit se s žádostí o pomoc na orgány státu původu, případně se přestěhovat. Stěžovatelka má nicméně za to, že pronásledování žen za „nevhodné“ chování ze strany rodiny, respektive soukromých osob, může být skutečností relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, pokud by stát nebyl schopen poskytnout ochranu, neboť mezi azylové důvody dle § 12 písm. b) zákona o azylu patří jak sociální skupina, tak pohlaví. Situace stěžovatelky může spadat do kategorie domácího násilí vůči ženám z důvodu cti (nerespektování představ otce); s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu stěžovatelka připomíná, že domácí násilí může být skutečností relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Je si vědoma, že záleží na konkrétních okolnostech případu, nicméně tuto otázku správní orgán ani soud vůbec neřešily a problémy předestřené stěžovatelkou označily za irelevantní ve vztahu k podmínkám udělení mezinárodní ochrany; v takovém postupu spatřuje stěžovatelka rozpor se zákonem. Ve správním řízení, ani v následném soudním přezkumu, nedošlo k rozboru možnosti poskytnutí reálné ochrany ze strany státních orgánů a její efektivity. Hlavním argumentem byla pouze existence nevládních organizací zabývajících se ochranou lidských práv, na které se měla stěžovatelka obrátit; jejich pouhá existence však neznamená dostupnost takové ochrany v praxi. Objektivní situace byla správními orgány i soudem

hodnocena velice povrchně, přičemž nebyly k dispozici důkazy, které by byly hodnoceny ve vztahu k obavám stěžovatelky. Výběr informací o zemi původu nebyl přiléhavý na situaci stěžovatelky a neumožňuje ověřit, zda jí v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy či zda je její strach z pronásledování oprávněný.

Ve vztahu k humanitárnímu azylu a doplňkové ochraně pak napadené rozhodnutí postrádá odůvodnění. V souvislosti s touto kasační námitkou stěžovatelka poukazuje na skutečnost, že v České republice žije její manžel, který má zde povolení k trvalému pobytu. V Arménii stěžovatelka s dcerou nemají žádné zázemí a byly zde opakovaně vystaveny různým formám napadení ze strany soukromých osob. Ačkoliv stěžovatelka uznává, že řízení o mezinárodní ochraně neslouží primárně k legalizaci pobytu rodinných příslušníků, rodinné vazby mohou za určitých okolností být jistě relevantní k posouzení otázky humanitárního azylu nebo mezinárodních závazků ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců nenabízí možnost sloučení s rodinou. V minulosti byla stěžovatelka s takovou žádostí neúspěšná. Tyto skutečnosti byly zcela opominuty jako nesouvisející s předmětným řízením.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud, ve smyslu § 104a s. ř. s., zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovatelce již poskytnuta individuálním projednáním její věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatelky a je podmíněn již zmíněným přesahem jejích vlastních zájmů. Zákonný pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele*, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý pojem. Pokud jde o jeho výklad, ten byl podán například v usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, podle kterého *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“* Z tohoto pohledu bylo tedy nahlíženo na jednotlivé uplatněné kasační důvody.

Stěžovatelka předně městskému soudu vytýká, že v odůvodnění napadeného rozsudku nehodnotil její námitku odůvodněného strachu z pronásledování pro její projevy politického přesvědčení formou roznosu letáků. Toto tvrzení lze vyvrátit odkazem na stranu 3 odstavec druhý odůvodnění tohoto rozsudku, kde se městský soud k této problematice vyjádřil. Jeho vyhodnocení tvrzení stěžovatelky je sice poměrně strohé, odpovídá nicméně obsahu správního spisu a především tomu, co tvrdila sama stěžovatelka. Ze správního spisu vyplývá, že v dotazníkové žádosti o udělení mezinárodní ochrany

pokračování

stěžovatelka pouze uvedla, že nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace, politických aktivit se zúčastňovala formou roznosu letáků před volbami v roce 2009 – 2010. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyplývá, že na dotaz správního orgánu, z jakých důvodů opustila vlast, uvedla pouze lásku ke svému muži, proti které se otec razantně ohrazuje i za použití síly. Nikdy netvrdila, že by pro roznos politických letáků byla jakkoli pronásledována nebo měla odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Za této situace lze způsob, jakým se městský soud s touto žalobní námitkou vypořádal, považovat za dostačující.

Výše uvedený závěr lze vztáhnout i na výtky stěžovatelky namítající absenci vypořádání dalších žalobních námitek. Městský soud výslovně aproboval jak závěr žalovaného o existenci vnitrostátních prostředků ochrany před násilím páchaným soukromými osobami, kterých se stěžovatelka ani nepokusila využít, tak i názor o možnosti vyhnout se hrozbě násilí cestou vnitřního přesídlení (poslední odstavec na straně 3, první odstavec na straně 4). Tento názor taktéž srozumitelně odůvodnil (o otázce jeho souladu s ustálenou judikaturou bude pojednáno dále). Rovněž možnost udělení doplňkové ochrany se městský soud zabýval (strana 5, druhý a třetí odstavec), přičemž jeho hodnocení této otázky je srozumitelné a tedy přezkoumatelné.

Konečně neobstojí ani tvrzení stěžovatelky, dle kterého se městský soud nevyjádřil k otázce naplnění podmínek humanitárního azylu. Tuto námitku vypořádal na straně 4 v odstavci třetím odůvodnění, a to opět přezkoumatelným způsobem. Pouze *obiter dictum* lze v této souvislosti poznamenat, že názor vyslovený městským soudem zcela koresponduje s ustálenou judikaturou k této problematice, dle které na udělení humanitárního azylu nevzniká subjektivní nárok (viz například rozsudek ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003 - 61), přičemž případný soudní přezkum úvah správního orgánu o této otázce se omezuje pouze na posouzení, zda nebylo vybočeno z mezí správního uvážení (viz například rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 6 Azs 55/2009 - 71).

Pokud jde o samotné posouzení, zda domácí násilí a pronásledování žen, které počaly dítě před svatbou, soukromými osobami, které je považují za nežádoucí a bezectné, může být skutečností relevantní pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, a mělo by tak být zkoumáno, do jaké míry jsou proti tomuto jednání reálně dostupné prostředky ochrany v zemi původu, městský soud v napadeném rozsudku možnost nalezení takové ochrany u arménských úřadů konstatuje, stěžovatelka však postrádá zdůvodnění tohoto závěru a zpochybňuje jeho správnost.

K problematice pronásledování ze strany soukromých osob odkazuje Nejvyšší správní soud například na svůj rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, z něhož se podává, že „*skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vybrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.*“ Obdobně se touto problematikou zdejší soud zabýval též v rozsudcích ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49. Stejně tak „*pouhá nedůvěra*

občana ve státní instituce, zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“ (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, sp. zn. 5 Azs 7/2004).

Z konstantní judikatury zdejšího soudu tak vyplývá, že v případě pronásledování soukromými osobami se musí postižená osoba primárně obrátit s žádostí o pomoc nejprve na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. Mezinárodní ochranu lze (při splnění dalších zákonných podmínek) v těchto případech žadateli udělit, pokud stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout mu ochranu před vážnou újmou nebo pronásledováním ze strany soukromých osob, tedy že neučiní přiměřené kroky k zabránění vážné újmy nebo pronásledování (například rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, či usnesení ze dne 21. 10. 2009, č. j. 5 Azs 44/2009 - 73).

V posuzovaném případě však sama stěžovatelka potvrdila, že se ani nepokusila zajistit si ochranu ze strany státních orgánů. Jestliže se na státní orgány země původu neobrátila z pouhé nedůvěry v jejich efektivitu, neměly ani možnost přiměřené kroky k zabránění tvrzené vážné újmy nebo pronásledování učinit; pak ovšem tvrzení stěžovatelky nemohou představovat azylově akceptovatelný důvod ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.

Za této důkazní situace nelze bez dalšího hovořit o důkazní nouzi, potřebě blíže objasnit uváděné skutečnost, či o přechodu důkazního břemene na správní orgán. V rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 – 79, se k tomu podává, že *„absence tvrzení azylově relevantních skutečností ze strany žadatele o azyl může být jen stěží nabazována zjištěními správním orgánem jinak získanými (...). Pokud však žadatel o azyl žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není (resp. nemůže mít z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach), (...), pak přes skutečnost, že pochází ze země, která je (...) problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.“* Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedenou judikaturu tedy konstatuje, že nevykazuje-li stěžovatelkou předestřený skutkový příběh znaky pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, její námitka o nesprávném a nedostatečném výběru informací o zemi původu žalovaným nemůže obstát.

Konečně, pokud jde o otázku existence podmínek pro udělení doplňkové ochrany, kromě již výše vyvráceného tvrzení stěžovatelky, dle kterého se městský soud tímto aspektem věci nezabýval, je třeba (při respektování zásady *non-refoulement*) vyjádřit se k ní věcně.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 3. 3. 2004, č. j. 2 Azs 12/2004 – 40 (publikovaném pod č. 260/2004 Sb. NSS) uvedl, že *„[p]odmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a překážky k vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona nutno posuzovat samostatně. Udělení azylu podle ustanovení § 12 tohoto zákona je vázáno na objektivní přítomnost pronásledování jako skutečnosti definované v § 2 odst. 6 citovaného zákona nebo na odůvodněný strach z této skutečnosti, a to v obou případech*

pokračování

v době podání žádosti o azyl, tedy zpravidla v době bezprostředně následující po odchodu ze země původu. Překážka vycestování se naopak vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele o azyl do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase.“ (tento právní názor je plně použitelný i přesto, že právní úprava překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu byla s účinností od 1. 9. 2006 nahrazena institutem doplňkové ochrany podle § 14a tohoto zákona, při zachování stávající podstaty tohoto institutu – viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69). Vzhledem k tomu, že se stěžovatelka dovolává přiznání doplňkové ochrany právě z důvodu obavy z možného konfliktu s otcem po návratu do vlasti, městský soud i v otázce doplňkové ochrany vycházel z toho, co bylo již uvedeno výše, a uzavřel, že takovou (aktuálně existující) hrozbu nelze pod žádný z důvodů uvřených v § 14a odst. 2 zákona o azylu podřadit. S ohledem na argumentaci stěžovatelky v kasační stížnosti, dovozující možnost udělení mezinárodní ochrany (alespoň ve formě doplňkové ochrany) i z důvodu zachování stávajících rodinných vazeb stěžovatelky a její dcery na manžela, který na území České republiky legálně pobývá, je vhodné doplnit, že *„poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 – 47).

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za situace, kdy Nejvyšší správní soud neshledal odklon od judikatury ze strany městského soudu, ani neshledal jeho závažné procesní pochybení, nelze než uzavřít, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost nepřijatelnou; proto ji podle § 104a s. ř. s. usnesením odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Městský soud ustanovil stěžovatelce k její žádosti zástupce z řad advokátů; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Výše těchto nákladů v řízení o kasační stížnosti spočívá v odměně advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání kasační stížnosti) v částce 6.200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě jeho hotových výdajů v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 6.800 Kč. Jelikož advokát není plátcem daně z přidané hodnoty, nepřistoupil Nejvyšší správní soud ke zvýšení jeho nároku o částku odpovídající této dani. Přiznaná odměna bude ustanovenému advokátu vyplacena z účtu tohoto soudu ve lhůtě uvedené ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2015

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu